

Ondřej Neff

Tma

Poznámka:

Děj se odehrává v paralelním světě. Veškerá podobnost s reáliemi našeho světa jsou fiktivní, politická situace v románu je smyšlená a nemá smysl srovnávat osoby a děje zde vyličené se situacemi v našem světě. Bránit vám v tom však nemohu.

Prolog:

KLAP!

Od toho okamžiku se ve všech technických zařízeních na planetě Zemi elektrony přestaly chovat tak, jako dosud.

Kapitola první:

Elektrická smrt

1.

Ve střeoevropském časovém pásmu přestala elektrická energie fungovat v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin letního času. Byl pátek 17. dubna 1998, datum, od kterého se měla počítat nová historie lidstva.

2.

Pro Katku nezačal pátek nejlíp.

V noci se pomočila, poprvé po dlouhé době. Trápily ji létatí sny, viděla v nich tváře čertů, čerti se kolem ní honili a chtěli s ní mluvit, volali na ni a neslyšela je, bylo to strašné napětí a okamžik, kdy močila pod sebe, pro ni znamenal úlevu.

On nemá rád, když se Katka pomočí. „*Debile!*“ křičel na ni.
„*Svinskejmongolskejdebilepochcanej!*“

Katka se podívala na druhou stranu místnosti. Na matracích vedle výlevky viděla kyprý šedorůžový obrys. To je Ona. Spí.

Katka nasála nozdrami plochého nosíku vzduch. Poznala ty vůně a pachy a pochopila, co se stalo. Vodičky. Ona pila hodně vodiček, červené a hnědé a bílé, pak jí bylo špatně a z úst vypouštěla vodičky do výlevky a asi taky na zem, však se to všude kolem matrací leskne a bělá. Ona teď spí a hned tak něco ji neprobudí.

Katka vyděšeně zamrkala a zkusila si přetáhnout přikrývku přes hlavu. Škubnutím ji z ní strhl. Měla dnes špatný den. On se pohnul tak nešikovně, že ho rukou uhodila do pytlíku v rozkroku. Nechtěla to udělat. Ani za nic na světě by to naschvál neudělala. Věděla, že Ho to bolí a on se pak strašně zlobí.

Udeřil ji přes obličej.
„*Sviněkurvomongolská!*“

Otočil se k Ní.

„*Vidělastumalousviniuudělala?*“ křičel směrem
k šedorůžové mase, zachumlané do zelených houní.

„Praštilaměnaschválpřeskoule!“

Jak tak křičel, z úst mu vycházely pachy. Taky pil hodně vodiček.

Po další ráně jí praskl horní ret.

Skláněl se nad ní. Popadl ji za vlasy a vyvlekl z postele.

„Sviněpochcanášpinavámongloská!“ řval. *„Játěnaučím!“*

Znovu bolest.

On ji dovllekl k výlevce, pořád ji držel za vlasy, bradou dosáhla sotva k okraji, z výlevky páchly vodičky a všechno to, co má Ona v bříšku, než jí to vyteče ven.

Kolem zápěstí jí omotal provaz a přivázal ji ke kohoutku.

„Játěnaučímčistotěsviněmongolská!“ křičel On. *„Jájsemtvůjotec!“*

Otec. Zvláštní slovo, otec.

Zvláštní? Strašné!

Ještě horší, než svině.

Svině, to jsou ony dvě, Katka a taky Ona.

Kdežto otec, to je On.

3.

Elektrony nezmizely ze světa. To ani nejde, časoprostor se bez nich neobejde a žádná moc na kterékoli jeho úrovni na tom faktu nic nezmění.

Ta moc, která jediným KLAP změnila chod lidských dějin pomocí techniky, která v ničem nepřipomínala techniku, jakou znalo tehdejší lidstvo, pouze pozměnila některé jejich vlastnosti v omezeném prostoru Sluneční soustavy.

Pro většinu chemických a všechny biochemické pochody to byla změna bezvýznamná. Došlo jen k tomu, že přestalo fungovat to, čemu se hrubě a prakticky říká elektřina.

Elektrárny atomové, uhelné, plynové, na topný olej, vodní, přílivové, větrné, solární, geotermální a vůbec všechny přestaly produkovat elektrickou energii. Zmrtvěly všechny baterie a akumulátory.

Na Zemi dolehla elektrická smrt.

4.

Rodina Hřivnáčova, či spíš její zbytek, otec Jindřich, jeho žena Růža a nejmladší dcera Kateřina, nejstarší potomek, osmnáctiletý Mirek, totiž seděl v ruzyňské vazbě pro podezření z loupežného přepadení, a prostřední dcera, šestnáctiletá Evelyn, jejíž tmavá pleť zpochybňovala Jindřichovu paternitu, se pohybovala v oblasti vymezené škarpami mezinárodního silničního tahu E 55, elektrotechnickou smrt onoho osudného dne nepocítila.

Hřivnáčovi žili v přízemí vybydleného domu v košířských Bud'ánkách, nápadného velikým nápisem KOUKALE PADÁM I NA TVOU HLAVU, a dobrodiní elektrického proudu nevyužívali od loňského léta.

V danou chvíli na tom byl hůř Honza Kryl, osmadvacetiletý inženýr chemik, zaměstnaný jako technik u firmy Teston, specializované na výrobu radioaktivních látek užívaných při diagnostice nádorových onemocnění. Bydlel v druhém patře omšelého prvorepublikového domu v Bubenské ulici, v jednopokojovém bytě, pohodlně zařízeném pro potřeby mladého svobodného muže s vyhraněnými zájmy.

Osudného pátku odpoledne byl v předsíni svého bytu a seřizoval přehazovačku shimano na svém kole olpran. Na práci si svítil silnou montážní lampou. Otevřenými dveřmi poslouchal zpěv Pavarottiho a jeho přátel z beden fisher, připojených k zesilovači sony F470, potažmo CD playeru téže značky.

Řetěz kola mlaskavě klouzal po ozubených kolech a Honza si připadal jako kdysi, když byl malý kluk, a hrál si s přehazovačkou favorita staršího bráchy Tondy. Tenkrát se díval na polozávodní favorit jako na technický zázrak. Tonda mu nechtěl dovolit, aby na něj sáhnul, natož aby si hrál s přehazovačkou. Jseš malej, rozbiješ to, říkal. Honza si přál, aby byl velkej. Až vyroste, Tonda mu favorita půjčí. Pak vyrostl a Tonda mu ho nikdy nepůjčil. Když byl ještě starší, pochopil, o co šlo. Tonda vůbec nestál o favorita, kolo ho nudilo. Nechával ho na dešti, nikdy nepromazal řetěz grafitem, bovdeny měl zarezlé, gumičky brzd omydlené.

Na favoritu ho bavila jediná věc: úporná Honzova touha si sáhnout, později se svézt. Snad právě tohle všechno v Honzovi vypěstovalo tak vášnivou lásku k jízdě na kole.

Tonda byl teď tloustnoucí pětatřicetiletý ženáč se dvěma dětmi, majitel automobilu favorit, kysající vztekem, že si koupil nové auto těsně před tím, než škodovka přišla se svou felicií.

Měl taky vztek, protože Honza auto nechtěl a nepotřeboval. Díky bratrovi se Honza postavil na vlastní nohy dřív, než odpovídalo věku. Někdy to, pravda, až přeháněl - v šestnácti začal trénovat karate a dosáhl stupně druhého hnědého pásu těsně před tím, než šel na vojnu, samozřejmě k průzkumákům.

Už nikdy se nenechám buzerovat, zapřísahal se. Předsevzetí nenaplnil stoprocentně. Hned po vojně narazil na Moniku, a oženil se s ní. Naštěstí v sobě nesl od dětství pěstovanou signalizaci proti buzeraci. Rozpoznal ji u Moniky dřív, než se stačila pořádně rozvinout, a rozvedl se o dva roky později. Měl teď vlastní byt, vlastní kolo, vlastní práci, vlastní holku, kterou si držel pořádně od těla.

Dobrá. Byt malej, třetí kategorie, jenže nikdo ho nebuzeroval s činží. V sedle kola se mohl jen smát buzeraci, jíž jsou vystaveni automobilisti.

Dělal práci, kterou uměl jen málokdo a protože byla celkem bídně placená, nikdo se mu na flek necpal, zase o buzeraci mluví. A ta holka? Kdyby začala buzerovat, půjde. To je v životě hlavní, nenechat se buzerovat.

Řetěz olpranu pomlaskával po zubech a Honzovi se zdálo, že šeptá do Pavarottiho zpěvu: „Tonda, blbec, Tonda, blbec...“

V patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin zhasla Honzovi montážní lampa a Pavarotti přestal zpívat.

Roztočené zadní kolo olpranu se otáčelo setrvačností dál a řetěz pokračoval v posměšném šepotu:

„Tonda, blbec, Tonda, blbec...“

Honza měl oči přizpůsobené elektrické záři a teď bezmocně mžoural. Kolo olpranu se pomaličku přestalo otáčet a oči si přivykly šeru předsíně.

Vstal, otevřel pojistkovou skříňku a nahmatal bakelitové hřebíčky jističů. Byly v pořádku, žádný nečouhal.

Zase vypnuli elektriku, pomyslel si. Jak by ne. Praha je rozkopaná vinou idiota starosty Koukala. Každou chvíli bagr přerve kabel a půl města je bez proudu.

Zavolám Markétě a zeptám se jí, jestli to u nich svítí.

Třidvacetiletá Markéta Panušková byla Honzova současná dívka, držaná na dlouhém laně. Už s ní chodil déle než rok, jenže po zkušenostech z manželství s Monikou se myšlenice sňatku bránil stejně tvrdě, jako koupí automobilu.

Markéta byla rozumná, včas to pochopila a o žádné nátlaky v tomto směru se nepokoušela. Jiné holky se naštvaly, když zjistily, že jim Honza nedovolí u něho přespat do rána a drží se hesla „bič a pryč“.

Byl v tom směru tak důsledný, že si vybíral řezivo v oblasti Letné a Holešovic. Stromovka a Letenské sady na západě, ohbí Vltavy na východě, to bylo jeho teritorium, kam ještě byl ochoten večer po „pohlavních hodech“, jak tomu říkal, holky vozit taxíkem.

Markéta byla naprostou výjimkou, protože bydlela na sídlišti na Spořilově. Vztah skončil málem dřív, než začal. Jo, ty bydlíš na Spořilově, protáhl tehdy Honza obličej. Pochopila okamžitě, oč jde. Mám auto, usmála se na něho a okamžitě byla „ruka v kalhotkách“.

Taková byla Markéta, věčná, soběstačná, cílevědomá. Podezíral ji dokonce, že o závazky upřímně nestojí, že patří k tomu typu holek, které berou vztahy po mužsku, chtějí se pobavit a zapíchat si a víc nic, protože mají svoji práci, vydělávají prachy a sňatek a nedejbože haranti by jim udělali škrt přes rozpočet. Takový postoj ho sice v nitru duše trochu štval, bylo v něm dost mužské ješitnosti, jenže rozum u něho vždycky převládal a dokázal držet city a citečky pod pokličkou. Právě proto to s ní vydržel tak dlouho.

Sáhl na horní desku skřínky s náradím a uchopil sluchátko bezdrátového telefonu panasonic, které tu leželo pěkně po ruce. Přístroj byl hluchý. „Já pitomec,“ zabručel polohlasně.

Bezdrátové telefony jsou napájené přes trafo ze sítě. Jakmile Koukal vypne proud, jsou k ničemu.

Ve skřínce měl schovaný klasický telefon, naštěstí ho nezahodil, když si koupil cordless. Ten je na elektrickém proudu nezávislý, napájí ho telefonní síť, takže funguje, i když proud vypadne. Ve skřínce byla tma, popadl tedy baterku, aby si dovnitř posvítil.

Baterka na tom byla stejně, jako panasonic. Byla mrtvá. „Jestli ten blbej telefon nebude taky fungovat, až ho najdu, vážně se naštvu,“ sdělil olpranu.

Po hmatu telefon našel, odnesl ho do vedlejší místnosti, odpojil kabel panasonicu ze zásuvky, zapnul klasickou teslu a přiložil sluchátko k uchu. Ticho, naprosté. Jako kdyby si přiložil k uchu borové poleno. Ze sluchátka nic nešumělo, nepraskalo, jako to bývá při poruchách sítě.

„Krucinál,“ komentoval. Zmocnil se ho neklid. Tohle by se kolu nemohlo stát, pomyslel si a málo kdy měl takovou pravdu.

Proč se rozčiluješ, oslovil sám sebe. Protože blbec Koukal vyhodil pojistky v elektrárně a navíc odprásknul telefonní centrálu?

Bylo to divné. Honza Kryl býval vždycky klid'as, věděl to o sobě a oceňoval to sám na sobě. Proč se teď chovám jako hysterka, jako Monika? divil se sám sobě.

Pomaličku otáčel hlavu k oknu. Uvědomil si, že se odtud ozývají nějaké divné zvuky.

5.

Mláčení spratka Jindru Hřivnáče unavilo. Holka vypadala srandovně, jak byla uvázaná ke dřezu. V slabinách ho to nutkavě tlačilo. Mláčením holčičky se příjemně vzrušil a teď musel přetlak uvolnit.

Přiklekl ke své opilé ženě, převalil ji na záda a nedbaje ospalého mumlání jí roztáhl nohy. Kriticky pohlédl na buclaté pohlaví, řídkce porostlé štětinatými chlupy, a na modřiny, jež jí pokrývaly v takřka souvislé ploše vnitřní stranu stehen.

„Taky hnusná, ale aspoň nejsi pochcaná, jako ten smrad,“ řekl jí. Přilehl k ní a ulevil si. Potom mátožně vstal a všiml si, že se na něho děvčátko dívá. Ušetřil jí facku, pak prozkoumal několik lahví a objevil zbytek fernetu.

Doušek mu pozvedl náladu. Napadlo ho, že smrada potrestal už dost a mohl by ho od dřezu odvázat.

„Dobrý, dobrý,“ řekl. Nohy mu však podklesly a on se svalil na matrace vedle ženy, která hlučně chrápala ležíc na zádech s nohama rozhozenýma od sebe.

„Uhni, svině,“ kopl ji a usnul.

Probudilo ho drsné lomcování za rameno.

Napadlo ho, že je to Růža, jenže hned si uvědomil, že žena dál spí vedle něho, jen na bok se převalila.

Otočil se a spatřil nad sebou Pištu.

„Vstávej táto, vole, kurva,“ budil ho Pišta.

„Tam venku, kurva, pojď a nechrápej!“

Pišta byl feťák, který bejval o patro výš, stálice z měňavé party narkomanů, kteří se tu střídali. Bůh ví proč si Jindru zvolil za zástupného otce.

Hlavu měl už vypatlanou a aida mu stříkala z očí. Jindra ho měl rád. Jak by ne, když mu říkal táto? Škoda, že jeho vlastní děti se mu takhle pěkně nepovedly!

Pišta nebyl nikdy na řeči. Narkotika mu už ochromila značnou část mozku a mluvení mu nešlo už tak pěkně, jako dřív. Teď měl něco naléhavého na srdci.

Hubený chlápek v řídké nylonové bundě Jindru vyburcoval, donutil ho natáhnout si kalhoty a vlekl ho ven. Jindra se chabě bránil a naznačil, že by snad měli tu malou krysu odvázat od dřezu, ona začíná už modrat v ksichtě, svině, jenže venku se dělo něco důležitého, co nesneslo odklad.

Proklouzli úzkou uličkou mezi polorozbořenými domy Bud'ánek. Cestou je předběhla cikánská rodina Růžičků, otec s kloboukem na hlavě a nejistitelný počet dětí. Zanádaovali si a po chvilce se ocitli na Plzeňské třídě, jedné z nejvýznamnějších výpadovek hlavního města.

To, co spatřili, bylo vskutku tak úžasné, že výmluvnost na chvílku ztratil i Jindra Hřivnáč.

6.

Honza Kryl otevřel okno a vyklonil se ven.

Bubenská třída je jedna z nejdůležitějších dopravních tepen od té doby, kdy na nábřeží byla ukončena centrální pražská magistrála, navazující na dálnici D1 směrem Brno a dál na Bratislavu a Vídeň, potažmo severním směrem na Olomouc, Ostravu a Krakov.

Inteligentní idioti, kteří setrvávají ve správě hlavního města nezávisle na vládnoucím režimu, dopustili, aby tento dopravní tah byl utnut a přerušen a rozveden buď vpravo na holešovické nábřeží, nebo rovně, Bubenskou třídou přes železniční šraňky a improvizovanou železnou lávku do labyrintu uliček.

Takto to funguje třetí desítku let, jistě z dobrých důvodů, protože každý sebevětší nesmysl a do očí bijící hovadina má logické příčiny, které inteligentní idioti dovedou vždycky tak pěkně vysvětlit.

Dopravní systém v blázinci v Bohnicích je lépe organizován. Honza byl zvyklý na ocelovou lavinu automobilů, sunoucích se od časného rána do pozdního večera ulicí zamořenou výfukovými plyny jako plynová komora v Treblince. Teď automobily stály.

Nejdříve ho napadlo, že někde vpředu došlo k havárii. Vzápětí hypotézu zavrhl. Zácpy jsou tu na denním pořádku, zpravidla v jednom směru, od mostu nebo k mostu. Tentokrát stojí oba směry. A co víc! Auta mají zhasnuté motory.

Řidiči otevírali dveře vozů a vystupovali. Někteří odklápěli kapoty a nahlíželi dovnitř, nebo oslovovali jiné řidiče, něco jim povídali a rozkládali rukama.

To není možný, napadlo Honzu Kryla. U mě zhaslo světlo, přestala fungovat baterka a telefon je hluchej. Dejme tomu, že je to hodně pitomá náhoda. Jenže aby se v jednu jedinou chvíli zastavily všechny motory všech aut jedoucích po Bubenské ulici, to už je moc velká náhoda!

Podíval se na hodinky, quartzové seiko. Hodinky ukazovaly minutu po čtvrt na čtyři. A vteřinová ručička jim nešla.

7.

Pražský primátor Jan Koukal seděl u svého psacího stolu a s nechutí se díval na připravenou hromadu materiálů pro schůzi vedení Občanské demokratické strany.

Připadaly mu trochu jako čtení problémů z jiného světa. Nehodlal je ani otevřít. Musel se denodenně zabývat problémy, o kterých se nedalo přednášet na konferencích v Davosu či Harvardově univerzitě. Hesla o liberalismu a individuální odpovědnosti svobodného jedince podle jeho názoru spíše lidi dráždila, než inspirovala a podle toho taky dopadly volby v šestadevadesátém.

Zemanova rétorika měla odezvu v masách lidí nespokojených s drahotou, s pocitem bezmoci vůči aroganci byrokratického aparátu státní správy. Lidé mají starosti s bydlením a vysokou cenou potravin, dráždí je dopravní chaos a neopadávající vlna kriminality v nich vyvolává xenofobní nálady. Zeman všech těchto nálad využívá a v

posledních volbách jak se patří bodoval. Výsledek? Nestabilita a mimořádné volby. Zeman je nejspíš vyhraje. Klausovo vedení strany je nepoučitelné.

Materiál, který Koukal právě studoval, podle jeho názoru pozici strany spíš dál oslabí, než aby jí pomohl.

Vtom mu zhasla lampa na psacím stole a současně zhasla lampa na stropě kanceláře.

To je právě ono, pomyslel si Koukal. Zase výpadek proudu! Taková banalita dovede lidi pořádně naštvat. Podíval se na hodinky. Čtvrt na čtyři, ta nejhorší možná chvíle! Je pátek, sluníčko už tři dny pěkně svítí a lidi se těší na první opravdu jarní víkend.

Záleží na tom, jak velký je to výpadek. Jestli zasáhl i tramvajovou síť, nastane několikahodinová dopravní kalamita.

Zvedl telefon, aby zavolal tajemníka. Telefon byl však hluchý. Pak si uvědomil, že tu ještě něco nehraje: znovu se podíval na hodinky a přesvědčil se, že se jim zastavila vteřinová ručička.

Rozmrzele zavěsil sluchátko, vstal a vyšel do sekretariátu.

„Paní Balbínová, zjistěte mi, co se stalo,“ řekl sekretářce.

Ta se skláněla nad přenosným počítačem na svém psacím stole.

„Přestal fungovat i notebook,“ řekla. Všiml si, že sluchátko jejího telefonu leží na desce stolu. Už se zřejmě pokoušela někomu zavolat.

„Je pátek,“ řekl. „Nešťastný den. Kdyby bylo třináctého, možná by přestala téct i voda.“

Hraným úsměvem se pokusila odměnit pokus o vtip.

„Notebook by měl fungovat,“ řekla. „Je v něm akumulátor.“

Měl by fungovat, ta ženská má pravdu. Telefon by měl fungovat a hodinky taky. Co se to sakra děje? Stalo se něco, co fyzikálně není prostě možné. Poplašné zvonky mu začaly zvonit v hlavě. Vzpomněl si na epizodu ze studené války, kdy Rusové objevili způsob, jak ochromit silnou radiací kosmické systémy protivníka. Co znamenalo to nepochopitelné selhání elektřiny? Je to důsledek zásahu nějaké zbraně?

„Notebook vám teď není nic platný,“ řekl a nervozita mu prosákla do hlasu. „Zavolejte inženýra Naskeho,“ dodal a vrátil se do pracovny.

Dveře za sebou zavřel zbytečně hlučně. Přešel přes místnost a přistoupil k oknu. Venku stála auta. Řidiči z nich vystupovali a o

něčem se dohadovali. Havárie? Ne, auta se vzájemně nedotýkala, jenom... Jenom stála nějak divně, na místech, kde auta nikdy nestojí.

Někdo zaklepal na dveře. „Vstupte!“ řekl primátor.

Vešel inženýr Naske.

„Přestala fungovat elektrika,“ hlásil šéf technické správy. Pokývl směrem k oknu. „Přestaly pracovat motory automobilů. Vypadly telefony a nouzové osvětlení.“

Koukal nemusel mít vzdělání z matematicko-fyzikální fakulty aby věděl, že to, čeho je svědkem, je fyzikálně nemožné. Jenže dnes už byla kariéra fyzika dávno utopená v minulosti. Je primátorem velkého města. O příčinách budou mudrovat jiní. On musí jednat.

Rázně zamířil ke dveřím. S Naskem v patách vyšel na chodbu. Byla plná lidí. Převládalo tu rozčilené ženské štěbetání, spíš kdákání. Zaslechl úryvek věty o lidech ve výtahu. Jak jinak, při výpadku elektriky vždycky někdo uvízne ve výtahu. A potom v Blesku budou vtipy toho typu, jako že technici vyprošťovali muže a ženy z výtahu a ptali se:

„Jsou tu nějaké děti?“

„Ne,“ zní odpověď. „Sotva jsme se stačili seznámit.“

Primátor zamířil schodištěm dolů. Padla na něho tíseň. Měl pocit, že se budova na něho může každou chvilku zřítit. Ve výtahu potkal svého řidiče pana Pulkrábka.

„Je to divný, pane primátore,“ hlásil řidič. „Šťáva vyschla.“ Primátor jen zavrčel.

Vyšli před budovu. Vrátný tam rozmlouval s nějakými muži, mezi nimiž stáli i strážníci přidělení k ochraně radnice.

„Všem najednou se to stalo! Zhasly motory, všem naráz.“

Na Mariánském náměstí byla slyšet jen ozvěna vzdálených lidských hlasů, ze zvukového pozadí zmizel obvyklý hukot automobilových motorů.

Primátor se rozhlédl a spatřil messengera na kole, který se proplétal mezi auty nešikovně rozestetými po vozovce. Mladík ho zahlédl a poznal. Prudce zabrzdil, až přivedl lehký stroj do smyku, znovu zabral a přistál prvnímu muži města před špičkami.

„Co se děje?“ pravil primátor přísně.

„Všechno stojí, pane Koukal,“ hlásil cyklista poněkud rozjařeně.

„Všechny auta. Všude!“

„A co tramvaje?“

„Beru to Starým městem... Tramvaje jsem neviděl.“

„Jeďte se podívat na nábřeží.“

„Jenže já vezu obálku do Senovážný...“ zaprotestoval messenger.

„Berte to jako příkaz!“ houkl na něho primátor.

Messenger chvíli přemýšlel. Obálku dovezeš za každou cenu a v nejkratší možné době, to je základ jeho víry. A pracuje pro soukromou firmu. Nějakej primátor mu může bejt ukradenej. Patřil už ke generaci, která sice sdílí nedůvěru, ba nenávisť k úředníkům s generacemi staršími, jenže už vyrostl ve svobodném prostředí a nebojí se jich.

„Nejdou telefony,“ řekl Naske messengerovi naléhavě. „Potřebujeme informace.“

„Dobře,“ řekl messenger. To byla jiná řeč!

Vzápětí kličkoval mezi stojícími vozy do Platněřské ulice.

„Ještě štěstí, že se to nestalo v noci,“ podotkl Naske.

„No ano, štěstí,“ přikývl Koukal. Tak je to vždycky, uvažoval. Jakmile je malér, lidi se utěšují, že mohl dopadnout hůř.

Co dál? Jestliže nastal absolutní výpadek proudu - odmítal o té anomálii uvažovat jinak než jako o výpadku - doslova tisíce lidí jsou v nebezpečí života, a jistě už teď jsou stovky mrtvých a raněných. Je třeba zorganizovat lékařskou pomoc.

Co dál? Bezpečnost města. Zásobování. A to vše bez pomoci telefonu.

Z úvah ho vyrušil křik. Zběsilou rychlostí sem běžel hlouček lidí. V čele mladík v opraných džínách a červené nepromokavé bundě, těsně za ním chlápek v modrém pracovním plášti s rukama přitisknutýma k hrudi, následovaný skupinkou zřejmě rozjařených mládenců. Jeden ze strážníků vyběhl mladíkovi vstříc a nacvičeným hmatem ho strhl k zemi. Mládenec rozhodil ruce a po vozovce se rozsypaly bankovky.

„Kradl u Rotta,“ neslo se davem, který se okamžitě za ležícím uprchlíkem uzavřel. „Zhaslo tam světlo a on v tu chvíli hrábnul do pokladny!“

„Pane primátore!“ uslyšel Koukal za sebou mladý udýchaný hlas. Otočil se. Messenger tu byl zpátky, pobledlý v obličeji.

„Je to... strašný.“

„Tramvaje nejedou?“

„Nabouraly se!“

Primátorovi se kupodivu na okamžik ulevilo. Zdálo se mu, že toto je vysvětlení výpadku proudu. Havárie tramvaje s následným výpadkem proudu, ano, tak to bylo...

Nesmysl... Racionálně uvažující část jeho osobnosti okřikla človíčka, který dříme v každém z nás, tu úpěnlivou bytost, která sahá po stéblu naděje, když se topí. Havárie není příčina, to je následek. Chlapec pokračoval ve výkladu:

„U Karlova mostu je to děsný... Tramvaje tam najely do aut... Jsou tam mrtví, jedno auto hoří...“

Zajištění ochrany pořádku a lékařská pomoc, pomyslíl si. Mimořádný stav... jako při zemětřesení. Ano, budu postupovat jako při živelné pohromě.

„Jedna tramvaj se zaklínila do průjezdu u Karlových lázní, další na ni najela. A když jsem jel zpátky, viděl jsem další nabouranou tramvaj na Palachově náměstí!“

Primátor chvíli přemýšlel. Telefony nefungují. Nejdřív musím mít spojení. „Poslyš, chlapče. Jak se jmenuješ?“

„Říha Viktor,“ řekl messenger.

„Teď se sebereš a doručíš svou obálku. Říkal jsi, že do Senovážné ulice?“

„Ano, pane primátore.“ Teď už byl ochoten komunikovat.

„Dobře. Pojedeš do Senovážné, doručíš obálku a pak se vrátíš sem. Budeš dnes jezdit pro radnici.“

„Zaplatíte to, pane?“ řekl chlapec spěšně.

„Vystavím ti písemnou objednávku,“ ušklíbl se primátor nad projevem důvěry ve správu města.

„Ze Senovážné pojedeš na náměstí Republiky, po Revoluční na nábreží a pak sem. Podáš mi situační zprávu. Jakmile potkáš další messenger, všechny pošleš sem. Rozumíš?“

„Ano, pane primátore.“

„Tak jed, chlapče,“ pleskl primátor chlapce po zádech a ten, opět zrůžovělý v tváři, vyrazil. Obrátil se k Naskemu.

Ten stál a díval se na nebe. Primátor měl pocit, že mu v žilách koluje tekuté olovo. Pochopil, proč se tam Naske dívá.

„Taky mě to napadlo, pane inženýre. Takhle nějak může začít třetí světová válka.“

8.

Plzeňská třída byla ve čtvrt na čtyři plná automobilů, směřujících k rekreačním oblastem na západ od hlavního města. Oba pruhy směrem z města byly plné stojících vozů. V některých byl jen řidič, který uprchl z práce a spěchal za rodinou, v jiných trůnila natěšená rodinka, které se exodus z práce už povedl.

Jakmile Jindra Hřivnáč s Pistou doběhli na náměstíčko Zámečnice, spatřili tramvaj plnou lidí, která se velkou rychlostí řítila od Motola dolů.

Z opačné strany od celnice slyšeli křik a když se podívali tím směrem, viděli změř pestře pomalovaných tramvajových vozů. Dvě, nebo možná tři soupravy už havarovaly a teď se k nim blížila další. Tramvaj byla pomalovaná reklamou na lentilky, žlutá s veselými červenými a modrými kotoučky, SMLSNI SI, SMLSNI, za okny černo lidí, za předním sklem bledá skvrna řidičova obličeje.

To hovado nebrzdí, napadlo Jindru Hřivnáče, to bude šleha, až práskne do těch vymetenejch vozů, u celnice křičela nějaká ženská a to už tramvaj dopadla do havarovaných vozů jako ocelová pěst. Náraz byl tak strašný, že zadní vůz opustil koleje a řítil se bokem po vozovce, která byla už zametená vozem, jehož před chvilkou potkal stejný osud.

„To je prdel,“ řekl užaslý Jindra Hřivnáč Pistovi.

„Hele,“ ukázal Pista. Od Motola přijížděla další souprava.

„Co to má bejt? To se všichni posrali?“

„Všechno se posralo,“ řekl Pista věcně.

„Dem se číhnout,“ řekl Jindra Hřivnáč.

Vzduch vibroval jekotem k smrti vyděšených lidí. Tramvaj přijíždějící od Motola jela ještě rychleji, než ta předešlá. Zdálo se však, že je prázdná, cestující ji zřejmě stačili někde nahoře u vozovny opustit.

Byla bílá, pomalovaná reklamou na cigarety. Kouření škodí zdraví, pomyslel si Jindra vtipně a další ohlušující rána na okamžik přerušila křik. Nad celnicí se navršila barikáda tramvajů, blokující vjezd do Vrchlického ulice. Když přišli k barikádě blíž, viděli, že se neskládá jen z tramvajových vozů. Do změti byly vklíněné osobní vozy, jež zachytil smrtící náraz prvních souprav.

Jak se s Pištou blížil k místu katastrofy, Jindry se zmocňovalo rozjaření, ne nepodobné sexuálnímu vzrušení. Ta malá pochcaná štěnice ho ráno pořádně nadzvedla a číslo s Růžou stálo taky za hovno, ležela při tom jak píchnutá svině, kráva jedna ožrala.

Nechápal, co se vlastně přesně děje, zato cítil, že to, čeho je svědkem, se nepodobá ničemu, co zatím zažil.

Všichni lidi kolem, co si normálně vozej prdele ve svejch kárách a válej se po kancelářích a hovno tam dělaj a na slušný lidi se vošklíbaj, ty všichni jsou nějak v prdeli. Jak to říkal Pišta? Všechno se posralo. To řekl fakt dobře.

Všechno se posralo a protože všechno stojí za hovno, je dobře, že se to posralo, protože slušnej člověk jako je on, Jindra Hřivnáč, z toho může mít jenom výhodu.

Nespěchali, šli volně, s rukama v kapsách, jako na nedělní vycházce. Všimli si, že okny mrtvých vozů na ně hledí vyděšené oči.

Všechno se posralo a co hlavního, všichni se posrali. To bylo druhé důležité poznání, k němuž Jindra Hřivnáč dospěl. Nedovedl by to vyjádřit slovy. Měl ho však v sobě, to poznání, a hrálo ho lip, než fernet.

Udělal výhružné gesto vůči lesklým oknům naleštěného bavaráku. Chlápek s paničkou vpředu, holka s chlupatým psem vzadu. Všichni sebou leknutím trhli nazad, byli nervózní, div z toho nechcali, to Jindra viděl úplně jasně.

Jsou fakt posraný, jásalo Jindrovi srdce v hrudi.

Ušli dalších dvacet metrů a spatřili hlouček. Obklopoval zmrtvělý policejní vůz, v němž seděli dva muži v uniformách.

„Tak dělejte něco!“ křičel na policisty brunátný chlap v kožené bundě.

„Jsou tam mrtví!“ přizvukovala mu ženská ve vyrudlém jarním kabátě.

Policajti měli zatažená okna. Jindra se prodral davem až k vozu. Šlo to snadno, tělesný pach mu pomáhal zjednat si uličku.

„Nemáme spojení!“ křičel policista sedící vedle řidiče. V ruce držel sluchátko vysílačky a točil bakelitovým knoflíkem.

„Voni nemaj spojení,“ řekl Jindra Pistovi, který se mu tiskl k zadům a ohlížel se po lidech. „Bez spojení není velení. A navopak.“

„Pod', pudeme pryč,“ huhlal Pista. „Na poliše se vyser. Jsou to kurvy.“

„Jsou posraný,“ sdělil mu Jindra svůj poznatek.

„Vidíš, jak jsou posraný?“

„Hele vole já jsem v podmínce a seru na ně. Ty si dej bacha. Jsi venku na aminu, když tě chytanou, všechno ti sečtou!“

„Hovno. Ukážu ti, jak jsou posraný,“ řekl Jindra.

Hmátl po klíče vozu. Policista rychle sáhl pojistícím kolíku zámku. Jindra se tomu dětsky bázlivému gestu zasmál. Přesvědčilo ho, že má pravdu. Jsou posraný! Otevřel dveře a ohnal se po policistovi. Chytil ho za límec a vytáhl ho ven. Muž za volantem začal nervózně odepínat pouzdro se služební zbraní.

„Ty mě chceš nasrat, vole,“ konstatoval Jindra. Odhodil policistu, kterého vytáhl z vozu, Pištovi do náruče a vrazil po hlavě do vozu, rukou se zařatou pěstí napřed. Pěst zasáhla řidiče do obličeje. Z roztráštěného nosu vytryskla krev. Muž narazil temenem o sklo a rozbil je.

Jindra se vysoukal ven, otočil se k policistovi hrůzou ochromenému natolik, že by se asi sesul na chodník, kdyby ho rozpačitý Pista nedržel, vytáhl mu z pouzdra pistoli a udeřil ho hlavní do tváře.

„Jsou posraný,“ řekl Pistovi. „A v prdeli.“

Pista pomohl poraněnému policistovi nastoupit do vozu v pevné víře, že to bude polehčující okolnost, až sem přijedou jiní policisté, možná dokonce čerti z Urny, a začnou to tu bít. Jindra je blázen, úplnej blázen, cvaklo mu v kouli a já byl vůl, že jsem ho budil, že jsem ho sem tahal!

To už Jindra kráčel dál po chodníku volným prostorem, uličkou, kterou před ním vytvářeli vyděšený ustupující lidé. Ohlédl se po Pištovi.

„Pojď, vole.“

Nechápal, jak může být Pišta tak blbej, že neví, o co jde. Posralo se to a pánem teď bude ten, kdo není sráč.

Zastavil se u velikého třilitrového mercedesu. Seděl v něm otylý mladý muž ve tmavém vlněném obleku, čtyři knoflíčky na rukávech, jasně červenou hedvábnou kravatu s Mickey Mousem. Jindra otevřel dveře a houkl dovnitř:

„Šrajtofli. Dělej.“

Majitel mercedesu poslechl. Udělal to, co mu nařídil muž, který není sráč.

9.

Honza Kryl se oblékl do cyklistické kombinézy, snesl kolo dolů a vyrazil Bubenskou třídou podél řady stojících automobilů přes lávku nad kolejemi až dojel na Plynární.

Chvilku zaváhal jestli by se přece jenom neměl vypravit za Markétou, aby se přesvědčil, že je s ní všechno oukej.

Pracovala v cestovní kanceláři Easy Travel v ulici Nekázanka, spojující Příkopy s Jindřišskou, tedy opačným směrem, než kam měl namířeno. Nesmím ji hejčkat, rozhodl se. Ještě by si řekla, že jsem měkkej a kdo ví, co by se jí vylíhlo v hlavě.

Zatím nebuzeruje, protože ví, že bych se nenechal. Udělej ženský dobře a začne ti skákat po hlavě, připomněl si pradávnu mužskou zkušenost. Nesvíí elektrika, nefunguje telefon a něco se stalo s auťákama. No a co má být? Do zítřka se to nějak opraví.

Byl s ní domluvený, že odpoledne, až se vyspí po noční, spolu někam vyrazí a koupí si flašku a zalezou k němu do pelíšku a budou si dávat do nosu. Honza možná udělá výjimku a nechají přespat až do rána, pro jedenkrát, při sobotě.

Zamířil Bubenskou směrem od Vltavy. Hodlal přejet Trojský most a vystoupat do kobyliškého kopce až nahoru, kde měla firma Teston svoje sídlo. Když dojel na Plynární, změnil plány. Na křižovatce Plynární s Argentinskou se nabourala tramvaj číslo 12 do autobusu.

Honza nebyl žádná měkota, jeden čas pracoval jako sanitář u úrazovky, ale něco takového, co tu spatřil, ještě nikdy neviděl.

Na místě havárie nebyli ani policisté, ani záchranka. Dokonce ani obvyklý dav čumilů nebyl tentokrát přítomen, jen se tu a tam černal opodál hlouček reptajících lidí. Zato se sem stáhli bezdomovci, obvykle zalezlí v opuštěných budovách dole při řece, a bezostyšně, nikým nerušení, okrádali oběti neštěstí.

Honza si všiml, že na chodníku před autobazarem leží lidská těla, bez ladu a skladu poházená, jako když dítě vysype krabici s plyšovými medvídky. Nejdříve ho napadlo, že to jsou oběti, které někdo vytáhl z trosk tramvaje a autobusu. Pak si uvědomil, že to jsou lidé zbití do bezvědomí. Zřejmě se provinili námitkami proti počínání lůzy a doplatili na ně.

Znovu si vzpomněl na Markétu. V cestovce má dneska odpolední. Fiata uno má zaparkované v Nekázance, na to je šikovná, vždycky si dovedla obstarat parkovací karty a nezaplatila za ně ani korunu.

Fiatka je jí teď platná jako plešatému hřeben. Jak se dostane pěšky z Nekázanky přes celou Prahu na Spořilov? Než tam dojde, bude tma.

Představoval si ji, jak cape celá utrmácená přes kopec Bohdalec. Není to tam sice už dávno tak divoké, jako za starých časů, do bezpečné zóny to tam však má daleko.

Díval se na rabující pakáž a na zbité lidi na chodníku tak dlouho, až dva somráci si ho všimli, začali na něho hulákat a rozběhli se k němu.

Otočil kolo a vyrazil tím směrem, odkud přijel, minul dům, v němž bydlel a brzy projel kolem Elektrických podniků.

Proč jsou tramvaje nabourané, uvažoval, když viděl další trosky na nábřeží kapitána Jaroše. Přišel jen na jedno možné vysvětlení. Zdráhal se mu uvěřit, protože mu připadalo šílené. Nevypadla zřejmě jenom trakce, přestaly fungovat všechny elektricky ovládané systémy souprav, včetně brzd!

Jak asi to vypadá v metru, blesklo mu hlavou a v žaludku se mu vznesl roj motýlů.

Jestliže nevysvětlitelná porucha zasáhla i podzemní dráhu, v jedné vteřině nastala v tunelu tma a pokud nenaskočilo nouzové osvětlení, o čemž nyní pochyboval, černotou se řítily neovladatelné soupravy. V tuhle dobu byly vlaky přeplněné, je pátek odpoledne...

Havarované tramvaje na nábřeží a v Revoluční třídě našťestí nepadly v plen spodně. Naopak, lidé projevili solidaritu a osvědčili slušnost, kterou obvykle drží hodně hluboko pod pokličkou.

Na chodnících vznikaly malé polní lazarety, obvykle pod vedením lékaře nebo nemocniční sestry. Na náměstí Republiky se Honza přesvědčil, že jeho obavy týkající se metra byly oprávněné, i když poněkud v jiném smyslu, než si představoval.

Metro není tramvaj, je to technicky vzato kus železnice přestěhovaný do podzemních tunelů. Jeho bezpečnost je jistěna i pneumatickými brzdami, které jsou na elektrické nezávislé. Jakmile došlo k výpadku, všechny vlaky tří tratí pražského metra se s brutální náhlostí zastavily.

V pátek odpoledne bylo metro pěkně narvané. Lidé na sebe popadali, v absolutní tmě která nastala začali po sobě šlapat. Celou věčnost to trvalo, než ti, kteří stačili zachovat chladnou hlavu, dokázali otevřít dveře. Ale i potom inferno pokračovalo, když vyděšené davy klopýtaly kluzkou tmou tunelů.

Zápalky a zapalovače brzy vyhořely, jediné uklouznutí stálo mnoho lidí život. Ke strašným střetům docházelo, když na sebe ve tmě narazila čela prchajících proudů - lidé byli dezorientovaní a nevěděli, zda mají postupovat dopředu nebo dozadu.

Největší naději na to, že vyvážnou bez úhony, měli ti, kteří prostě zůstali sedět ve vagónech a počkali, až panika opadne. Málokdo ale na to měl dost pevné nervy.

Dav vroubil vchodová schodiště stanice. Někteří jenom přihlíželi, jiní pomáhali špinavým a zkrvaveným nešťastníkům, kteří doslova vražednou tlačenicí v podzemí přežili a teď se snažili dostat se ven.

Z podzemí se ozýval řev těch, kteří měli méně štěstí.

Se srdcem rozbušeným námahou i prožitými hrůzami vřít se Honza do Nekázanky a zastavil až u vchodu do kanceláře Easy Travel, ozdobené plakáty, slibujícími nádherné léto v přímořských sardinkárnách Středozeří.

Na dveřích visela ručně psaná cedulka ZA ÚČELEM VÝPADKU PROUDU ZAVŘENO. Honza zaváhal, uslyšel však zevnitř nějaké zvuky a vzal za kliku. Bylo odemčeno.

Když vešel, uvítal ho smích a tvář mu pohladila vůně kávy. Markéta tam seděla se svou kolegyní Veronikou Buršíkovou a pomenší tmavovláskou, kterou tu Honza už několikrát viděl a jak se rozpomínal, byla to Gábina, mladší sestra Veroniky.

„A potom si stáhnul fusekle a pověsil je na větev toho křoví co tam bylo a já pála co děláš a on pal já mám rád pořádek a já pála nejsi vada dyť šukáme v lese a on pal...“ říkala Gábina.

Markéta s Veronikou se řezaly smíchem a Honza si uvědomil, že vůni kávy doprovází sladké aroma rumu.

„Fusekle na křoví, to je dobrý,“ chechtala se Veronika.

„Ahojka, Honzánku, ty si taky věšíš v lese fusekle na křoví, když s Markétou...“

„Ty jsi úplně pitomá, nech toho, Veroniko,“ chechtala se Markéta.

„My tu máme dámskou jízdu! Zhasla elektrika a zákazníci přestali chodit, víš... Normálně tu máme pěkněj cvrkot, hlavní sezóna je už pomalu na krku. Jak to, že nejsi na noční?“

„Elektrika zhasla v celý Praze,“ řekl.

„No, to je průser,“ řekla Veronika vesele. „Tak proto kunčofti nechoděj!“

Už nikdy nebudou chodit, napadlo Honzu Kryla. Později si uvědomoval, že tohle byl první okamžik, kdy mu to došlo. Zatím se pohyboval na surfovém prkně poznání po hřebenu řídicí se vlny bezprostředních vjemů.

V domáckém prostředí cestovní kanceláře, kde si tři holky vykládaly o mužských, napětí polevilo a došlo mu, že to, co se děje venku, není jen nejhorší verze čehosi, co už někdy před tím viděl. Je to něco nového, co se ještě nikdy před tím nestalo a co bude mít následky na vždycky.

„Koukejte na něho,“ říkala Veroničina sestra Gábina. „Čumí jako vyoraná myš.“

„Venku...“ začal Honza. Co jim má říct? Co vlastně ví o tom, že se děje venku? „V metru se nabouraly vlaky.“

„To je furt,“ řekla Veronika. „Tuhle jsem se musela táhnout až nahoru k Muzeu na céčko, protože na Můstku nějakej vůl spadnul do kolejiště a béčko zastavili na hodinu. Byl to přej nějakej blbej Němec. Vožralej jako bomba. Chlastaj u nás jako prasata. I to naše drahý pivo je pro ně pořád ještě laciný.“

Honza ji poslouchal na půl ucha. Jak to, že si uvařily kafe, napadlo ho. V haldě beznaděje zadoutnala jiskřička naděje. Třeba jsem opravdu panikář a vůl.

V koutě stál velký přístroj na espresso moulinex. Děvčata se přestala smát, když k přístroji vykročil, pomalu, skoro až bázlivě, a užasle ho pozorovala, jak k němu vztahuje ruku, jako by to byla posvátná soška a on chtěl dotykem získat vykoupení. Dotkl se ho. Přístroj byl studený.

„Kde vaříte kafe...“ zeptal se chraptivě. Zklamání uhasilo jeho naději s náhlou brutalitou.

„Máme bombu na propík bupík,“ řekla Veronika. „Jsme přece cestovka!“

Tak je to tedy... Dobře. Musí jim vysvětlit, o co vlastně jde.

„Nejezděj ani auta,“ řekl. „Takže jsem si říkal, Markéto, že bys měla přespat u mě. Na Spořilov se budeš těžko dostávat.“

Markéta se podívala na Veroniku.

„No teda, já čumím!“

Veronika vyprskla. Honza se naježil. Pochopil, že si Markéta s Veronikou o jeho zásadách vyprávěly. O čem ještě? Jak to spolu nahore na palandě dělají? Jaké má při milování návyky a libůstky? A srovnává ho Markéta s jinými milenci, které měla před ním? Ptal se jí na ně. Tvrdila, že jich měla osm. To je normální písnička. Většina holek, pokud je přiměl k hovoru na toto téma, se držela počtu osm. Míla Herwig, Honzův kolega z práce, myslitel celého týmu, to rozumně vysvětlil.

„To máš tak,“ tvrdil Herwig. „Taková holka uvažuje logicky. Panna není, to tvrdit nemůže. Má zkušenosti, ví jak na to a je jasný, že musela mít před tebou už pár mužskejch. Takže kolik? Deset, to už je dvouciferný číslo a mohl by sis říct, že je kurva. Devět je nepravděpodobný, mystický číslo. Zrovna tak sedm, to je číslo, na který je kde kdo pověřčivej. Kdyby řekla šest, byl bys sedmej a jsme zase u ty sedmičky. Pět, to je na půl cestě mezi jedním a deseti a to je taky nápadně symetrický. No a míň než pět je nepravděpodobný, vzhledem k věku a jejím zkušenostem. Nejprůhodnější je osm. Je to dost vysoký počet, aby se při něm daly získat zkušenosti, jenže to není skandálně vysoký počet.“

„Ty se vyznáš v holkách?“ ptal se ho tenkrát Honza.

„To ne,“ přiznal Herwig. „Zato v matematice jo.“

Veronika se smála a její ségra taky.

„Nechte toho,“ řekla jim Markéta přísně.

„Proč myslíš, že mi nejede auto?“

„Žádný nejezdí.“

„Já ho mám v pořádku. Stará se mi o něj táta!“

„Pojď se podívat,“ řekl Honza.

Vyšli ven a zamířili k postaršímu, zato pěkně naleštěnému fiatku. Markéta odemkla a sedla za volant.

To by byla sranda, kdyby jí naskočil, řekl si Honza a rozhlédl se kolem. V Nekázance to však vypadalo stejně, jako všude jinde, řada aut ve vozovce a postávající řidiči. Jistě už měli za sebou fázi otevírání kapot a zkoumání akumulátoru.

Dívka otočila klíčkem. „Nic,“ řekla udiveně. „Ani ručičky na budíkách se nepohnuly, kontrolky nesvítej, nic...“

„Tak vidíš,“ řekl. Ulevilo se mu. Kdyby motor naskočil, vypadal by jako dokonalý pitomec.

Markéta vystoupila z auta, zamkla a vešla za Honzou do kanceláře.

„Co to má být?“ ptala se.

„Holky, venku je to vážný,“ začal Honza.

Veronika ho přerušila. „S tebou je prdlajs zábava. Jestlis přišel prudit, tak si sedni a dej si čistej rum a zkus nás dohonit. My tu máme při pátku bene, chápeš?“ Přistoupila k němu a objala ho kolem krku. Táhnul z ní rum.

„Neblbni, Honzo, sedni si a dej si s náma.“ Vyvinul se jí z objetí a podíval se na Markétu, jestli nežárlí. Spíš byla zmatená a rozpačitá. Honza se ještě nikdy takhle nechoval. „Jede ti auto?“ ptala se Gábina. „No... nejede,“ řekla Markéta.

„To je prima! Tak ho tady necháš a můžem se pořádně namažat. Auta jsou blbost.“

„Nejde jenom o auta. Jde o elektriku,“ řekl Honza. „Přestala fungovat.“

„To víme.“

„Jenže přestala fungovat úplně. Nic nefunguje. Ani digitální hodinky.“

„Tobě zkazily náladu jedny blbý digi? To mě podržte! Víš co? Tady máš nový,“ sáhla Veronika pod pult. „To jsou reklamní. Vem si je a už nembreč.“

Podíval se na displej laciných digitálních hodinek. Byla mrtvá. „Nejdou,“ řekl věčně.

„Co bys chtěl od hodinek, co jsou zadarmo!“ chechtala se Gábina. „Ještě aby šly!“

„To máš pravdu, Gábi,“ ječela rozjetá Veronika. „Ty chlapi by už nevěděli, co chtějí! Sundavaj si fusekle v lese ve křoví a když jde o hodinky, tak chtěj, aby šly a ještě aby byly s vodotryskem!“

„Je v nich baterie,“ pokusil se jim vysvětlit, co ho na hodinách zajímá a proč ho tolik zneklidňuje, že nejdou.

„Nefunguje ani...“

Do toho promluvila Markéta. „Jsi trapnej. Kazíš zábavu.“

Vybavil si v paměti výjev z křižovatky Plynární a Argentinské. Tlupa bezdomovců a somráků, okrádající raněné v tramvaji. Kousek odtud je Sherwood, park před Wilsonovým nádražím. Tam žije podobných existencí několik set. Až Markéta půjde pěšky domů, půjde přes park? To, co mu řekla, ho našťvalo. Ovládl se však. Ještě se jim pokusím vysvětlit, o co jde.

„Zkuste zapnout rádio.“ To už se smály.

Veronika sáhla líně po tranzistorovém přijímači, položeném na polici s barevnými prospekty Easy Travel.

„Nefunguje,“ řekla po chvilce marných pokusů.

„Tak vidíš,“ řekl Honza.

„Tuhle vypadla televize. Všechny tři programy.“

„Zkus krátké vlny. Střední vlny. Zkus něco chytit!“ naléhal Honza.

Veronika rozmrzele manipulovala s přístrojem.

„Nic?“ ptal se Honza.

Pokrčila rameny. Odložila přístroj na stůl.

„Nepotřebujeme rádio. Vystačíme si samy. Byla tu fakt dobrá nálada, než jsi přišel.“ S výčitkou pohlédla na Markétu. Ten tvůj kořen je pěkná otrava, znamenal ten pohled. Markéta hněvivě šklubla rameny. Já za něj nemůžu, znamenalo to gesto. On už je takovej.

„Já vám povídám, že se stalo něco hroznýho,“ řekl Honza.

„Můžeme to všichni pořádně odskákat.“

„Já nejsem ani na elektriku, ani na baterky,“ pokusila se Gábina obnovit rozchechtanou náladu.

„Měly byste jít domů. Říkám ti, pojď ke mně.“

„Najednou smím?“ zeptala se jíživě. „Vždycky jsi mě vypíchal a teď mě... zveš, protože praskly pojistky?“

„Opíchal a vypíchal,“ podotkla Gábina.

„Nepraskly pojistky,“ řekl Honza nešťastně. „Tohle je... elektrická smrt.“

„Elektrická smrt! Ty jseš fakt vadnej!“ sekla po něm Markéta.

Bylo vidět, že začíná být našťvaná.

„Řeknu ti to na rovinu. Držel sis mě od těla. Mě to zprvu šťvalo, pak jsem si řekla, proč ne. Každý po své koleji. Pán chce své pohodlí a mě to vyhovuje. Jenže já si taky nenechám foukat do polívky!“

„Správně,“ řekla Gábina.

„Neplet' se do toho,“ řekla jí Veronika.
„Kde ty bydlíš?“ ptal se Honza Veroniky.
„Bydlíme v Bohnicích. Chceš vědět, co si myslím? Ty tam pat-
říš taky.“
„Bohnice jsou odsud dobřejch patnáct, dvacet kiláků,“ řekl
Honza věcně.
„Tři čtyři hodiny ostrý chůze.“ Taky přes křižovatku Plynární a
Argentinské, uvědomil si. „Když vypadnete hned, můžete to do tmy
stihnout.“
„Pěšky?“
„Nic nejezdí.“
„Vezmem si tágo,“ ozvala se Gábina.
„Auta taky nejezdí. Zeptejte se Markéty. Ani její fiat nejede!“
„Běž už do háje. Votravuješ!“
Jenže i Honza se už stačil naštvat. „Jste všechny tři blbý krávy.
Pochopte konečně, že nefunguje nic, co je na elektriku!“
„Auta jsou na benzín!“ vykvikla Gábina. „Kecáš.“
„Zapalování mají na elektriku,“ odpověděl jí netrpělivě. „A
spoustu dalších věcí. Zvedni zadek a vylez ven a podívej se sama.
Všechny auta stojej!“
„Jak ses dostal sem ty?“
„Honza jezdí na kole,“ poznamenala Markéta ironicky. „Je ne-
závislej, víd'? I na přírodních zákonech. Nenechá se buzerovat ničím
a nikým.“
„Přece se neposrala elektrika všem autům v Praze,“ řekla Ve-
ronika.
„Jo. Přesně to se stalo,“ řekl Honza.
„Jen klid,“ řekla Markéta.
„Oni to do večera opravěj. Rumu a kafe máme dost. Vydrží-
me!“
„Nemyslím, že to opravěj,“ řekl Honza.
„Proč by neměli?“
„Protože nevědí, co mají opravit.“
„Jen klid, pane Důležitéj. Ona se na tu elektrickou smrt nějaká
medicína najde,“ řekla Honzovi Veronika.
„Chtěl jsem ti pomoci,“ řekl a díval se Markétě do očí.
Kdyby byli sami, nejspíš by ho objala. Jenže za zády jí prskala
smíchem Gábina a Veronika by pak měla řeči a vůbec...

„Dík,“ řekla lhostejně.

Otočil se a vyšel na chodník. Než zavřel dveře, slyšel smích. Zamířil k olpranu a odemkl ocelové lano, jímž ho připoutal k lampě. Já vůl, opakoval si. Já idiot! Já se jí snažím pomoci a ona si ze mě dělá srandu. Tak dobře. Šmytec. S tebou jsem skoncoval, děvenko. Já se nenechám buzerovat od nikoho. Vsedal na kolo, když uslyšel skřípnutí dveří. Markéta vyšla z kanceláře Easy Travel, přistoupila k němu a jemně ho popadla za paži. Nebyl to silný stisk, spíš pohlazení.

Kdyby mu to nepřipadalo trapné, vynadal by jí. Co si myslí? Že sebou nechá mlátit o zem? Je jako ten opičák z anekdoty, celej schváceněj po týdnu sňatku s žirafou, kdy mu říkala, dej mi hubičku, polib mi prdel, dej mi hubičku...

Věděl, jak to v takových chvílích bývá. Já něco řeknu, ona něco řekne a pink pong bude pokračovat a smíříme se, a to je strašně banální a v konečných důsledcích to vede k buzeraci.

Vyškubl se. Markéta nechala ruku klesnout podél těla. Přišlo mu to líto. Otočil se k Markétě, aby přece jenom něco řekl. Spatřil ve dveřích Easy Travel Veroniku s tou roztlemenou Gábinou za zády.

„Nech ho, ať jede,“ řekla Veronika. „Ať jede třeba do prdele, hajzl.“ Díky, Veroniko, pomyslel si Honza, aniž se po ní ohlédl. Když vsedal do sedla kola, až užasl, jak snadné to všechno bylo. Cítil, že Markétu už nikdy neuvidí a měl pocit, že z něho opadla hora jílu. Vyrazil. V hrdle měl stísnující hořký pocit. Projel Nekázankou kolem ochromených automobilů s řidiči, kteří se zaklapli uvnitř a závistivě se za ním dívali.

Na rohu se podíval k Prašné bráně. Před Slovanským domem se křečovitě zmítal temný dav. Uslyšel výkřiky a uvědomil si, že ti lidé po někom šlapou.

Polkl a zamířil na opačnou stranu, směrem k Můstku.

10.

Přibližně ve stejnou dobu jako primátora Koukala napadlo i mnoho dalších lidí, že může jít o nasazení dosud neznámé zbraně cizí mocnosti. Nechyběl mezi nimi ministr vnitra Jan Ruml a ministr obrany Petr Nečas.

Úvahy obou mužů se ubíraly přibližně stejným směrem, přesněji řečeno dvěma obdobnými směry.